

bookclub.ua

ISBN 978-617-12-8846-1

9 786171 288461

РЕНСОМ РІГГ'З ♦ ДІМ ДИВНИХ ДІТЕЙ

ДІМ
ДИВНИХ
ДІТЕЙ

УДК 821.111(73)
Р49

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

First published in English by Quirk Books,
Philadelphia, Pennsylvania

Перекладено за виданням:
Riggs R. Miss Peregrine's Home for Peculiar Children : A Novel /
Ransom Riggs. — Philadelphia : Quirk Books, 2011. — 352 p.

Переклад з англійської *Володимира Горбатька*

Дизайнер обкладинки *Євген Вдовиченко*

ISBN 978-617-12-8846-1
ISBN 978-1-59474-476-1 (англ.)

- © Ransom Riggs, 2011
- © Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2021
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад, 2016
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2021

Сон — ніщо, смерть — ніщо;
Хто начебто помер — живий.
Дім, в якому ти родився,
Друзі юності твоєї,
Дід старий і молодиця,
Праця щоденна і її плоди —
Всі вони щезають,
В легенди і казки тікають.
Їх не спинити,
Їх — не посадити на ланцюг.

Ральф Волдо Емерсон

the study. The first author (JR) was the primary investigator and was responsible for the design, data collection and analysis. The second author (AR) was responsible for the design and data collection. The third author (SR) was responsible for the design and data collection. The fourth author (SR) was responsible for the design and data collection. The fifth author (SR) was responsible for the design and data collection.

The study was approved by the local research ethics committee. All participants gave informed consent before taking part in the study. The study was conducted in a laboratory setting. Participants were seated at a computer workstation and were instructed to perform the task. The task was to identify the target object among a set of objects. The objects were presented on the screen and the participant had to click on the target object.

The task was performed in a controlled environment. The objects were presented in a random order. The target object was always present in the set. The participant had to identify the target object within a limited time. The time limit was 10 seconds. The participant received feedback on their response. The feedback was either correct or incorrect. The participant was encouraged to perform the task as quickly and accurately as possible.

The study was conducted over a period of two weeks. The participants were recruited from a local university. The participants were screened for any conditions that might affect their performance. The participants were then assigned to two groups. The first group was the control group. The second group was the experimental group. The control group performed the task without any feedback. The experimental group performed the task with feedback.

The results of the study showed that the experimental group performed significantly better than the control group. The experimental group had a higher accuracy and a shorter response time. The feedback provided to the experimental group was effective in improving their performance. The results suggest that feedback is an important factor in learning and performance. The study has implications for education and training. Feedback should be provided to learners to help them improve their performance.

The study was limited by several factors. The sample size was small. The study was conducted in a laboratory setting. The task was simple. The results may not be generalizable to other tasks and settings. Further research is needed to investigate the effects of feedback on learning and performance. The study was a preliminary study and the results should be interpreted with caution.

The authors would like to thank the participants for their contribution to the study. The authors would also like to thank the funding agency for their support. The authors would like to thank the reviewers for their comments. The authors would like to thank the editor for their acceptance of the manuscript. The authors would like to thank the publisher for their support.

The authors declare that they have no conflict of interest. The authors declare that they have no financial interest in the study. The authors declare that they have no personal interest in the study. The authors declare that they have no professional interest in the study. The authors declare that they have no other interest in the study.

ΠΡΟΛΟΓ

це набридало і вони виганяли мене надвір погуляти. Батьки побоювалися, що дід заразить мене якоюсь невиліковною мрійливістю, від котрої мені вже ніколи не одужати, і що ці фантазії стануть таким собі щепленням від більш практичних прагнень. Тому одного дня мати посадила мене біля себе і пояснила, що я не зможу стати дослідником з тієї простої причини, що все у світі вже досліджене й відкрите до мене. Так я дізнався, що народився в «неправильному» сторіччі, — і відчув себе обманутим.

А здогадавшись, що більшість оповідок дідуся Портмана аж ніяк не могли бути правдою, я відчув себе ще більш обманутим. У найнеймовірніших байках діда чомусь завжди йшлося про його дитинство, про те, як він народився у Польщі, а потім його відправили до якогось дитячого притулку в Уельсі. Коли ж я питався, чому йому довелося кинути своїх батьків, то відповідь була завжди одна й та сама: він кинув своїх батьків, бо за ним гналися потвори. Уся Польща кишіла потворами, казав дід.

— А що то були за потвори? — цікавився я, здивовано витріщаючись, хоча ця розмова часто повторювалася і стала таким собі ритуалом.

— Моторошні згорблені істоти з прогнилою шкірою та чорними очима, — відповідав дід Портман. — А ходили вони ось так. — Він скоцюрблювався і дибав за мною, наче якась потвора зі старого фільму, а я, регочучи, утікав.

Щоразу, описуючи тих потвор, дід додавав якусь огидну й моторошну деталь: то вони смерділи, як купа зогнилого сміття, то вони були невидимі і можна було побачити лише їхні тіні, то у них в роті крилися гнучкі мацаки, які вони блискавично вистрелювали, щоби схопити свою жертву і затягнути у пащечку з міцними щелепами. Після таких оповідок я подовгу не міг заснути, бо моя надміру розвинена уява легко перетворювала сичання автомобільних покришок по мокрому асфальту на важке здавлене дихання під моїм ві-

Важко сказати, жартує він чи ні. До того ж мій дід не мав репутації такого собі жартівника. Помітивши на моєму обличчі сумнів, він нахмурився.

— Гаразд, можеш не вірити мені на слово, — заявив він. — Але я маю фотографії! — І, відсунувши свого шезлонга, дід пішов у будинок, а я залишився на заскленій веранді. За хвилину він повернувся з сигарною коробкою в руці. Я нахилився і побачив, як дідусь видобув чотири позовклі й порепані фото.

Перше являло собою знімок предмета, схожого на комплект одяжі, але без людини всередині. Ані комплект, ані людина не мали голови.

— Та ні, він має голову, — вишкірився дід. — Але для тебе вона невидима.

— А чому невидима? Це що — чоловік-невидимка?

— Диви, який ти головастий! — Дідо звів брову, немов страшенно здивувався моїм дедуктивним здібностям. — Його звали Мілард. Кумедний хлопець. Часом він казав: «Слухай-но, Ейбе, а я знаю, чим ти сьогодні займався». І розповідав, де я був, що їв і коли длубався у носі, гадаючи, що мене ніхто не бачить. Інколи він йшов за ким-небудь слідком, тихо, як та миша. Він був без одяжі, голяка, щоби ніхто його не помітив, — і спостерігав! — Дід похитав головою. — Аж не віриться, еге ж? — Потім він підсунув мені ще одне фото. Почекавши, поки я роздивлюся його, дід спитав: — Ну, як? Що ти бачиш?

— То маленька дівчинка, еге ж?

— А що ще ти бачиш?

— На її голові — корона.

Дід постукав пальцем по нижній частині фото.

— А що ти скажеш про її ноги?

Я підніс фото ближче до очей. І побачив, що ноги дівчинки не торкалися землі. Але вона не стрибала, а здавалося, просто висіла в повітрі. Я ошелешено роззявив рота.

— Та вона ж летить!

— Майже летить, — уточнив дід. — Вона левітує. Однак та дівчинка не завжди могла себе контролювати, тому нам доводилося прив'язувати її мотузкою, щоби вона нікуди не залетіла!

Я прикипів поглядом до химерного лялькового обличчя дівчинки.

— Правда?

— Звісно, що правда, — різко кинув дід, зібрав фото і поклав інше, на якому був зображений худорлявий хлопець, що однією рукою піднімав величезний камінь.

— Віктор із сестрою були менш здібними, зате якими ж сильними вони були!

— Щось він не схожий на силача, — зауважив я, придивляючись до тоненьких хлопчачих рук.

— Слово честі, він був надзвичайно дужий. Якось я здумав помірятися з ним силою в руках, так він мені мало кисть не злавав!

Але найхимернішим фото було останнє. То була чиясь потилиця з намальованим на ній обличчям.

і що тепер я впевнений: його фотографії та історії — це цілковита неправда. Я очікував, що дід сказиться від люті й дасть мені запотиличника, але натомість він просто кинув: «Гаразд» і ввімкнув передачу. А потім різко натиснув на акселератор, і «понтіак», відстрибнувши від бордюру, вискочив на дорогу. На тому все й скінчилося.

Гадаю, він очікував, що це невдовзі станеться, бо я колись мав вирости з його історій, але дід облишив цю тему так різко, що в мене зародилося відчуття, наче він мені брехав. Я не міг збагнути, навіщо він оте все вигадав, обманом змусивши мене повірити в можливість існування дивовижного та незвичайного, тоді як насправді такого не могло бути. Лише кілька років по тому батько пояснив мені: коли він був малий, дідो і йому розповідав декотрі з цих історій, і ті історії були не стільки неправдою, скільки перебільшеною версією правди, бо дитинство дідуса Портмана аж ніяк не було казкою. Воно було історією жахів.

Мій дід був єдиним з його родини, кому вдалося вибратися з Польщі ще до початку Другої світової війни. Діду було дванадцять, коли батьки віддали його незнайомцю: посадили свого наймолодшого сина на поїзд до Британії з однією лише валізкою, де лежав змінний одяг. Квиток він мав лише в один бік. Він більше ніколи не бачив своїх матір та батька, старших братів, кузенів, дядьків та тіток. Усі вони загинули до того, як йому виповнилося шістнадцять: їх убили потвори, від яких йому дивом вдалося втекти. Але то були не потвори з мацаками та гнилою шкірою, які так виразно ввижаються семирічній дитині. То були потвори з людськими обличчями. Щільними шеренгами йшли вони нога в ногу у своїй напрасованій військовій формі — такі банальні, такі невиразні, що важко було розпізнати, ким вони були насправді, — а коли розпізнали, то було запізно.

Як і потвори, історія про зачаклований острів теж була замаскованою правдою. У порівнянні з жахіттями конти-

ментальної Європи дитячий притулок, до якого відправили мого діда, напевне, здавався йому раєм, і у його розповідях таким він і був: надійне й безпечне пристанище з янголами-охоронцями, де панує безкінечне літо, а живуть у тому пристанищі діти, які, звичайно ж, не могли ані літати, ані піднімати однією рукою важкі кам'яні брили. А «незвичайністю», через яку їх переслідували, було їхнє гебрейство. Ті діти були сиротами війни, яких хвиля крові викинула на маленький острівець. Незвичайними вони були не через свої чудесні здібності, ні; чудом було те, що їм вдалося уникнути гетто та концентраційних таборів.

Тож більше я не прохав діда розповідати мені історії, і мені здалося, що в глибині душі він відчув полегшення. Подобиці його юності оповивало марево таємничості. І я не намагався проникнути крізь нього. Бо мій дід пройшов крізь пекло і мав право на власні таємниці. Мені стало соромно, що я заздрих його життю, зважаючи на ціну, яку йому довелося заплатити, і спробував відчутти радість від безпечного, захищеного і звичайного життя, хоча для того, щоб його заслужити, я і пальцем не поворухнув.

А потім, кілька років по тому, коли мені було п'ятнадцять, трапилася незвичайна й жахлива пригода, після якої залишилися лише *до і після*.

РОЗДІЛ ТЕРЦІЙ

ник». В окрузі Саратога їх двадцять сім, а у всій Флориді — сто п'ятнадцять; їхня кількість безперервно зростає, і вони поширюються територією штату, немов якийсь невиліковний шкірний висип. З роботи ж мене не виганяли з тієї причини, що всі аптеки цієї мережі належали моїм родичам. А причиною, через яку я не міг піти сам, було те, що починати трудову діяльність саме в «Кмітливому помічникові» стало священною родинною традицією. Моя кампанія саботажу проти самого себе викликала у Шеллі нездоланну неприязнь до мене, а у моїх колег — стійку огиду й обурення. Втім, нікуди правди діти: вони однаково зневажали б мене, бо скільки б вітрин я не перекинув і стільки покупців не надурив би, колись я мав успадкувати чималий шмат аптечної компанії, а їм це не світило.

* * *

Шеллі пробралася по розкиданих підгузках до мене і, тицьнувши мені пальцем у груди, вже сказала була щось сердите, але її перервав голос з системи гучномовного зв'язку.

— Джейкобе, тобі телефонують по лінії два. Джейкобе, лінія два.

Шеллі спопелила мене поглядом, і я позадкував, залишивши її посеред руїн моєї вежі.

* * *

Приміщення для персоналу — сира й глуха кімнатка без вікон. Там я застав Лінду, помічницю з фармацевтичного відділу; освітлена різким сяйвом автомата для охолоджуючих напоїв, вона наминала бутерброд з хлібом без скоринки. Лінда кивнула на телефон, прикручений до стіни.

— Тебе чекають на лінії два. Той, хто тобі телефонує, якийсь переляканий та знервований, їй-богу.

Я взяв слухавку, що теліпалася на кабелі.

— Джейкобе, ти?

— Привіт, дідусю Портман.

— Слава Богу, я тебе застав. Мені потрібен ключ. Де мій ключ? — Чути було, що дід важко дихав і був чимось знервований.

— Який іще ключ?

— Не дуркуй, — відрізав дід. — Сам знаєш який.

— Ти, мабуть, поклав його не туди, де завжди.

— То твій батько тебе підговорив, — заявив дід. — Просто скажи мені — і все. Він не має знати.

— Ніхто й ні до чого мене не підговорював, — сказав я і спробував змінити тему розмови. — Ти таблетки сьогодні прийняв?

— Вони за мною женуться, тобі зрозуміло? Не знаю, як вони примудрилися знайти мене через скільки років, але вони таки вирахували мене. Чим, на твою думку, я від них відбиватимуся — кухонним ножем, чи як?

Я вже не вперше чув від нього такі тиради. Мій дід старів і, якщо чесно, потроху з'їжджав із глузду. Спочатку ознаки його психічного розладу були ледь помітними — то щось забуде купити в бакалійній крамниці, то назве мою матір іменем моєї тітки. Але влітку його повзуче старече слабоумство зробило несподіваний виверт. Оті фантастичні вигадані історії про його життя під час війни — про потвор, про зачаклований острів — стали для нього цілковитою й гнітючою реальністю. Особливо збуджений він був останні кілька тижнів, і мої батьки, побоюючись, щоби він не заподіяв собі лиха, всерйоз замислилися про те, щоби відправити його до психлікарні. З якоїсь причини отакі апокаліптично-панічні дзвінки він робив саме мені, і більше нікому.

Як і зазвичай, я постарався його заспокоїти.

— Не хвилюйся, ти у безпеці. Все нормально. Трохи згодом я принесу нове відео і ми його разом проглянемо — як тобі така думка?

— Ні! Залишайся там, де ти є! Тут небезпечно!

— Дідусю, та ніякі потвори за тобою не женуться. Ти що, забув, що ти всіх їх повбивав ще під час війни?

Я повернувся до стіни лицем, щоби Лінда не чула мою частину цієї химерної розмови, бо та вже кидала на мене здивовані погляди, хоча й удавала, що уважно продивляється журнал мод.

— Повбивав, та не всіх, — відказав дід. — Так, звісно, я убив багатьох із них, але залишилося ще більше. — Я чув, як він гупає ногами по підлозі, метушиться туди-сюди, витягуючи шухляди й ляскаючи дверцятами. Напевне, у нього зовсім поїхала стріха. — Залишайся на місці, чуєш мене? Зі мною все буде гаразд — я повідрізаю їм язики та повиколюю очі, оце й усе, що треба зробити! От тільки куди отой чортів ключ подівся?!

Йшлося про ключ від гігантської стінної шафи в гаражі дідуся Портмана. А в тій шафі було так багато дробовиків та ножів, що ними можна було озброїти невеликий загін ополченців. Півжиття збирав він ту колекцію, подорожуючи до інших штатів на виставки-продажі; дід часто вирушав у тривалі мисливські подорожі і тягав родичів до стрілецького тиру, щоби вони навчилися стріляти. Він так любив свою зброю, що часом навіть спав із нею. Це підтверджувало одне старе фото, на якому видно, що дід Портман дримає з пістолетом у руці.

Літературно-художнє видання

РПТЗ Ренсом
Дім дивних дітей
Роман

Головний редактор *С. І. Мозгова*
Відповідальний за випуск *О. В. Приходченко*
Редактор *С. С. Скляр*
Художній редактор *В. О. Трубчанінов*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *Т. М. Віланова*

Підписано до друку 26.04.2021.
Формат 84x108/32. Друк офсетний.
Гарнітура «Minion». Ум. друк. арк. 22,68.
Наклад 2500 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61001, м. Харків, вул. Б. Хмельницького, буд. 24
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів на ПП «ЮНІСОФТ»
Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009 р. www.unisoft.ua
61036, м. Харків, вул. Морозова, 13Б

UNISOFT

- за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88
 - на сайті Клубу: bookclub.ua
 - у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом
- Надсилається безкоштовний каталог**

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@ksd.ua

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@ksd.ua

Pirrz P.

P49 Дім дивних дітей : роман / Ренсом Pirrz ; пер. з англ. В. Гор-
батька. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»,
2021. — 432 с. : іл.

ISBN 978-617-12-8846-1

ISBN 978-1-59474-476-1 (англ.)

Шістнадцятирічний Джейкоб з дитинства звик до розповідей сво-
го діда про його юність на далекому острові у графстві Уельс, у при-
тулку для дивних дітей: про чудовиськ із потрійними язиками, про
невидимого хлопчика, про дівчинку, яка вміла літати... Єдиним по-
бічним ефектом цих вигадок були нічні кошмари, що мучили підлітка.
Але одного разу кошмар увірвався в його життя, убивши діда наяву...

УДК 821.111(73)